

van Dürer reproduceert, waarbij een duidelijke walruskop met de twee groote tanden, met bijschrift: „During his stay in the Netherlands, the news that a whale was „stranded at once caused him to set off for the „sea-coast in hopes of catching a glimpse of it. Instead, he saw and drew a walrus, which he „described as a „lubberly” creature.”

De teekening is gedateerd 1521; het bijschrift van Dürer is niet heel duidelijk leesbaar; toch kon ik ontcijferen, dat het dier gevangen was „in der niederländischen See” en XII ellen lang was. W. H. WACHTER.

Vischotter (*Lutra lutra* L.). — Op 27 Mei j.l. 1e Pinksterdag in een moerassig landje wadend bij het Braassemmeer, ontdekte ik een jonge vischotter. De kleur was dofgriszwart en het diertje was ongeveer half zoo groot als een kat; het scharrelde wat rond, maar kon nog niet goed weggelopen. Tot mijn spijt kon ik geen opname nemen, daar ik geen toestel bij mij had. Een half uur later teruggekeerd om het jong aan eenige tochtgenooten te toonen, kon het een weinig verder met den kop onder een boschje gras verscholen, teruggevonden worden. Waarschijnlijk waren er meer jongen bij elkaar geweest, maar had de moeder te voren gelegenheid gehad deze vóór mijne nadering te versjouwen. Den volgenden dag (2de Pinksterdag) was ik voorzien van een toestel, maar was er van het oterdje geen spoor meer te bekennen. In de buurt lag nog een versche aangevreten baars en er vlak bij dreef een reeds een dag of 5 lang doode waterrat (door de moeder-otter gedood?) C. K.

Late Meikevers. — Op 15 Augustus j.l. ving ik in een tuin in Oud Loosdrecht een ♀ meikever *Melolontha vulgaris*. Het zat te vreten in een boonenhaag, bij zonnig warm weer. Vier dagen later op 19 Augustus trof ik bij zeer warm zonnig weer 's middags om 1 uur weer een exemplaar aan, hoog vliegend om een appelboom. Toen het eindelijk ging zitten, kon het bemachtigd worden, het was dezelfde soort en weer een ♀. In D. L. N. is reeds meer gewag gemaakt van curieuse data voor meikevers o. a. door Visser in het nummer van 15 Nov. '14 n.l. op 29 Sept. 1914 en door Crop in het nummer van 1 Mei 1912 n.l. op 23 Januari 1912, maar in beide gevallen betrof het exemplaren uit den grond gekomen, de eerste doordat een vuur terplaatse was gestookt en de 2de was ook (soms door omspitten?) „boven aarde” gekomen. Bovengenoemde beide exemplaren leidden echter toen nog een rondvliegend leven; bevinden zich thans in mijne collectie. C. K.

Wezel. — Op een vóórmiddag van een helderen koelen zomerdag wandelde ik met mijn hond aan de riem circa een half uur buiten het dorp in een altijd eenzame laan. Ik hoorde het klagelijk noodgeschreeuw van een klein dier, en hield dat aanvankelijk voor den vogelschreeuw. Het kwam uit een dennebosch circa 300 Meter links van me; de boschrand loopt evenwijdig met de laan. Het tusschenterrein is open heide, een drietal walletjes loopen evenwijdig met de laan door de struikheide. Het geschreeuw bleef aanhouden en ik zag boven in de dennen aan den rand een ekster heen en weer springen in groote agitatie; die was bij het geval kennelijk in hooge mate geïnteresseerd. Ik besloot er maar eens heen te gaan, verwachtende dat de betrokkenen bij mijne nadering wel een goed heenkomen zouden zoeken, zooals me dat wel meer gebeurd is. Hier had ik echter voorloopig dekking door de drie walletjes, zoowat halvemans hoogte. Toen ik over het laatste walletje heenkeek zag ik, wat ik heel niet verwacht had, een halfwas konijn, wiens geschreeuw al veel verzwakt was, op zijde liggen met krampende pooten; een wezel had zich aan de buikzijde van het konijn vastgeklemd of gebeten. Door het schreeuwen van het diertje vlak bij zijne ooren had de moordenaar van mijne nadering wellicht niets gemerkt. Nu liet hij zijn slachtoffer los en vluchtte onder een hoop sparretakken er vlak bij. Mijn hond gaf ik bezigheid met den wezel en zelf nam ik het konijn op. Het beestje was al bewusteloos en schreeuwde nog slechts zwak, krampte met de pooten en werd stil, was dood.

Het viel op dat het diertje erg bleek was in de mond en in de keel. (Ik nam het mee naar huis om eens nader te bezien). Verwonding of bloedsporen waren nergens te bespeuren.

Thuis zocht ik allereerst naar een wondje en naar bloedsporen, zeer nauwkeurig en was verwonderd dat ik niets vond. Nergens eenig spoor van bloed in het dichte onderhaar van het mooie jonge diertje.

Ik heb het daarna gestroopt. Geen wond te zien. Daarna buik en borst inhoud onderzocht. Opvallend was de groote bleekheid der buikorganen, maag en ingewanden spierwit. Maag en dikke darm ad maximum gecontraheerd.

De borstorganen gaven een belangwekkend iets te zien. Namelijk was er een wondje circa 1 à 1½ millimeter lang aan de linker hartkamer, bovendien twee zeer fijne prik-wondjes aan de basis in de boezem. In de linkerpleuraholte zat een klein bloedstolsel. Het hart was bijna bloed leeg, bijna zonder stolsels. De geheele handeling met het mes had één druppel dun bloed op de vloer doen vallen. Mijne handen waren bijna schoon.

Toen de binnenzijde der afgestroopte huid onderzocht in z'n daar vond ik ter hoogte van het middenrif op het blanke weefsel één klein gaatje, veel kleiner dan de wond in het hart.

Het was duidelijk dat de wezel door alles heen het dier in het hart gebeten heeft en daarbij ook de linkerpleuraholte heeft aangebeten waardoor de pleuraholte in staat was om bloed op te zuigen. De linkerlong zoog naar de eene kant, de wezel naar de andere kant, maar de laatste zorgde wel dat hij het meeste kreeg.

Dat er van eenige bloederige kleur in de haren niets te zien was verklaar ik door de werking van overvloedig speeksel van den wezel en van zijn sterke zuigen. Dat de wond in de huid zooveel kleiner was dan die in de hartkamer verklaar ik door de elastische taaiheid der levende huid en de betrekkelijke broosheid der hartspier. De boezemwondjes waren ook klein gebleven. Ik neem aan, dat er ook in de huid meerdere wondjes waren, die ik niet gevonden heb, wat me niet verwondert in aanmerking genomen de verschuifbaarheid der verschillende huidlagen. — Toen ik op het tooneel verscheen was de wezel zoo goed als klaar met zijn werk. Het speet me wel, dat ik niet wat eerder op het geschreeuw was afgegaan.

Zoo was de toedracht van het drama in de boschrand mij duidelijker geworden. Onnoodig te zeggen, dat de ekster niets gekregen heeft.

Roerend was het vermoorde jonge prachtdiertje in het stille bosch.

Doorn, Juli 1928.

Dr. B. JELGERSMA.

Lycopodium annotinum. — Op zoek naar zwammen vond ik in een dennenbosch onder Bakkeveen deze zeldzame wolfsklauw. En in niet weinig exemplaren: een plek van zoo ongeveer 3 bij 3 M. is er geheel mee begroeid; er staat letterlijk niets anders. In een bosch met donkerbruine bodem dus wel opvallend! De kruipende stengels vormen een wirwar van lange slingers; de rechtopstaande met de donkergroene blaadjes staan alle dicht opeen en zijn meest 2 à 3 dM. hoog. Zeer vele dragen een mooie duidelijke aar. Bij geringe aanraking stooft een flinke wolk „lycopodiumpoeder” omhoog. Merkwaardig is, dat de blaadjes aan de rechtopgaande stengels niet, zooals Heukels vermeldt, in 5 rijen, doch duidelijk in 8 rijen geplaatst zijn. Verder zijn ze ook niet gezaagd zooals H. in de Flora van Nederland met een teekening toelicht, doch zoo niet gaafrandig, dan toch slechts van kleine uitsteekseltjes voorzien. 't Uiterlijk der plant is wel zoo karakteristiek, dat verwarring onmogelijk is. Waar Suringar (1909) zegt, dat *Lycopodium annotinum* in ons land nog niet met sporen gevonden is, en o.a. Garcke in „Illustrierte Flora von Deutschland” de plant weinig in de laagvlakte laat groeien, doch in „Schattige Bergwälder” (deze vermeldt tevens dat de blaadjes zelden in 8 rijen staan) is mijn vondst zeker wel even de moeite van 't vermelden waard. En niet 't minst, omdat de redacteur me meermalen vroeg naar deze plant, die in Heukels alleen voor Olterterp en Wouw bij Bergen op Zoom is opgegeven.

Dragten Oct. '28.

D. DIJKSTRA.

Wij begroeten deze vondst met groote vreugde. Wie weet wat het Oosten en Zuid-Oosten van Friesland nog meer belangrijks kan opleveren. Reeds wat nu bekend is, lijkt al voldoende, om het gewest een belangrijke plaats te verzekeren onder de Nederlandsche landschappen met merkwaardige flora en fauna. Allereerst denken wij natuurlijk aan de unieke Grootte Vuurvlinder, maar dan herinneren wij ons ook de *Linnaea borealis* van Appelscha de Biesvaren (*Isoetes lacustris*) van de Eester Zanding en dan nu nog deze wolfsklauw, die een veel uitgestrekter gebied blijkt te bewonen, dan wij dachten.

Dit Friesche landschap (de Friezen mogen het mij te goede houden) vormt met het Drentsche één natuurlijk geheel en moet zeer zeker te gelijk met Drente in aanmerking